

Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal Recht 2017/2621**Informatiebeschikking kan alleen betrekking hebben op gegevens van feitelijke aard; Hoge Raad, nr.****16/05582**

Belastingjaar/tijdvak	2009
Brondocumenten	Hoge Raad 20 oktober 2017, nr. 16/05582 Beroepschrift in cassatie bij HR nr. 16/05582
Wetsartikelen	AWR - art. 47 AWR - art. 52a
Auteur	Mr. V.S. Huygen van Dyck-Jagersma [2]
Publicatiedatum	26-10-2017
Afleveringsnummer	43
ECLI	ECLI:NL:HR:2017:2654
Formele relaties	In cassatie op : ECLI:NL:GHARL:2016:8081 , (Gedeeltelijke) vernietiging en zelf afgedaan

Samenvatting

Belanghebbende en zijn broer zijn in 2009 ingekeerd met betrekking tot een door hen in België aangehouden bankrekening. Naar aanleiding van de aangifte IB 2009 heeft de inspecteur aan belanghebbende vragen gesteld over de herkomst van het in België aangehouden vermogen. Vervolgens heeft de inspecteur de informatiebeschikking gegeven, waarin onder meer de vraag is gesteld of belanghebbende bij eventuele correcties in verband met het buitenlandse vermogen wil afwijken van de wettelijke regeling van toedeling van 50% aan beide partners. Hof Arnhem-Leeuwarden (11 oktober 2016, nr. 15/00635, [NTFR 2016/2889](#)) heeft geoordeeld dat de informatiebeschikking terecht is gegeven, ook wat betreft het verzoek om een verklaring over de verdeling van het vermogen tussen de partners. De Hoge Raad vernietigt de hofuitspraak. De informatiebeschikking kan alleen betrekking hebben op gegevens van feitelijke aard. Belanghebbende was dus niet verplicht de vraag over de vermogensverdeling te beantwoorden. Verder heeft het hof verzuimd een nieuwe termijn vast te stellen voor het voldoen aan de in de informatiebeschikking bedoelde verplichtingen. De Hoge Raad doet de zaak zelf af. De informatiebeschikking wordt vernietigd voor zover deze betrekking heeft op de vraag over de vermogensverdeling, en de Hoge Raad stelt een termijn van zes weken waarbinnen belanghebbende de overige vragen van de informatiebeschikking kan beantwoorden.

Feiten

2.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

2.1.1. In 2009 heeft belanghebbende aan de Inspecteur meegedeeld dat hij en zijn broer volledige nadere inlichtingen willen verstrekken over hun vermogens in het buitenland.

2.1.2. Naar aanleiding van de aangifte IB/PVV voor het jaar 2009 van belanghebbende heeft de Inspecteur aan hem vragen gesteld over de herkomst van het op een rekening bij de ABN-Amrobank in België aangehouden vermogen. Vervolgens heeft de Inspecteur de bestreden informatiebeschikking gegeven. Volgens die beschikking waren vier door de Inspecteur gestelde vragen niet beantwoord, waaronder de vraag of belanghebbende bij eventuele correcties in verband met buitenlandse vermogensbestanddelen wil afwijken van de wettelijke regeling van toedeling van 50 percent aan beide partners.

Geschied

2.2.1. Het Hof heeft geoordeeld dat de informatiebeschikking terecht is gegeven. Volgens het Hof zijn de door de Inspecteur gestelde vragen niet of onvoldoende beantwoord. Dat geldt ook voor het verzoek om een verklaring over de verdeling van het vermogen tussen de partners. Een door belanghebbende verzonden e-mail daarover is niet de verklaring waarom de Inspecteur had verzocht, aldus het Hof.

2.2.2. Tegen het hiervoor in 2.2.1 vermelde oordeel van het Hof richt zich het beroepschrift in cassatie met vijf middelen.

Rechtsoverwegingen

2.3.1. Het derde middel richt zich onder meer tegen het oordeel van het Hof dat de informatiebeschikking terecht is gegeven, ook voor zover belanghebbende niet heeft geantwoord op de vraag of hij bij eventuele correcties in verband met buitenlandse vermogensbestanddelen wil afwijken van de wettelijke regeling van toedeling van 50 percent aan beide partners. Belanghebbende is immers niet verplicht om op die vraag antwoord te geven, aldus het middel.

2.3.2. Het middel slaagt in zoverre. Artikel 47 AWR verplicht tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen welke voor de

belastingheffing ten aanzien van de belastingplichtige van belang kunnen zijn. Het gaat daarbij om gegevens van feitelijke aard. De vraag of bij een correctie van de heffingsgrondslag voor het inkomen uit sparen en beleggen moet worden afgeweken van de wettelijke regeling van artikel 2.17, lid 3, Wet IB 2001 heeft betrekking op een in die wet vastgelegde keuzemogelijkheid en niet op gegevens van feitelijke aard. Belanghebbende was dus niet verplicht deze vraag te beantwoorden. De informatiebeschikking kan in zoverre niet in stand blijven.

2.4.1. Het vierde middel houdt in dat het Hof ten onrechte geen termijn heeft gesteld waarbinnen belanghebbende alsnog aan zijn informatieverplichtingen kan voldoen.

2.4.2. Voor zover het beroep tegen een informatiebeschikking ongegrond wordt verklaard is de rechtbank op grond van artikel 27e, lid 2, AWR in beginsel gehouden een nieuwe termijn vast te stellen voor het voldoen aan de in die beschikking bedoelde verplichtingen.

2.4.3. Een zelfde gehoudenheid geldt ingevolge artikel 27h, lid 2, AWR voor het hof, voor zover de uitspraak op het hoger beroep inhoudt dat het beroep bij de rechtbank ongegrond was. Daaraan doet niet af dat de uitspraak van de rechtbank door het instellen van het hoger beroep op grond van artikel 27h, lid 3, AWR is opgeschort, aangezien zonder uitdrukkelijke termijnstelling door het hof voor de belanghebbende onvoldoende duidelijk zou zijn tot welk moment hij na de uitspraak van het hof alsnog aan zijn in de beschikking bedoelde informatieverplichtingen kan voldoen.

2.4.4. Het Hof heeft verzuimd een nieuwe termijn als hiervoor bedoeld, vast te stellen. Het middel is daarom gegrond.

2.5. Voor het overige kunnen de middelen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie, geen nadere motivering, nu de middelen in zoverre niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

2.6. Uit hetgeen is overwogen in 2.3.2 en 2.4.4 volgt dat 's Hof's uitspraak niet in stand kan blijven.

De Hoge Raad kan de zaak afdoen. De informatiebeschikking moet worden vernietigd voor zover deze betrekking heeft op de vraag of belanghebbende een afwijking wenst van de wettelijke regeling van toedeling van artikel 2.17 van de Wet IB 2001.

Hetgeen hiervoor in 2.4.3 is overwogen voor de uitspraak in hoger beroep, is van overeenkomstige toepassing op de cassatieprocedure. De Hoge Raad zal daarom voorts een termijn stellen waarbinnen belanghebbende kan voldoen aan de verplichtingen voortvloeiende uit de overige in de beschikking vermelde vragen. Die termijn wordt gesteld op zes weken, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest is gewezen.

(Volgt gedeeltelijke vernietiging van de informatiebeschikking en vaststelling van een termijn van zes weken voor het verstrekken van de overige in de informatiebeschikking gevraagde informatie.)

Commentaar

Art. 47 AWR verplicht tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen die voor de belastingheffing ten aanzien van de belastingplichtige van belang kunnen zijn. Met deze overweging geeft de Hoge Raad kernachtig weer waar de zaak over gaat. De inspecteur kan in het kader van een informatiebeschikking alleen vragen stellen die (vermoedelijk) concreet van belang kunnen zijn bij het opleggen van een belastingaanslag aan deze belastingplichtige. En vervolgens specificeert de Hoge Raad: het gaat daarbij om gegevens van feitelijke aard. Met andere woorden, van de belastingplichtige worden geen antwoorden verlangd op kwalificatievragen. Anders dan het hof oordeelt de Hoge Raad dat de vraag naar de wettelijke verdeling tussen fiscale partners niet voldoet aan een feitelijke vraag. Enerzijds is het begrijpelijk dat een dergelijke vraag relevant is voor de inspecteur die de aanslag moet vaststellen. Als namelijk een keuze wordt gemaakt die afwijkt van het uitgangspunt van art. 2.17, lid 3, Wet IB 2001 ('bij ieder voor de helft'), dan heeft dat invloed op de op te leggen (navorderings)aanslag. Het is echter geen feitelijke vraag op basis waarvan de hoogte van de vast te stellen aanslag moet worden gebaseerd, maar een keuzevraag op basis waarvan de verdeling van de belastbaarheid bij de fiscale partners kan worden vastgesteld. Die keuze kan worden gemaakt tot (ver) na deze informatiebeschikking waarmee de inspecteur een keuze beoogt te forceren. Op grond van art. 2.17, lid 4, Wet IB 2001 kan nog worden 'geschoven' totdat een (navorderings)aanslag onherroepelijk komt vast te staan. Het voorafgaand aan het opleggen te weten komen van die verdeling heeft voor de inspecteur ook niet meer dan een praktisch belang. Mocht het namelijk zo zijn dat er alsnog meer (of zelfs alles) aan de ander wordt toegerekend, dan is de inspecteur op grond van art. 16, lid 3, AWR alsnog bevoegd de aanslag van de fiscale partner te corrigeren. De inspecteur heeft dus noch een recht noch een belang om – eerder dan de wet voorschrijft – een verdelingskeuze tussen fiscale partners af te dwingen.

[1] Vanessa Huygen van Dyck-Jagersma is verbonden aan Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

[2] De auteur is als fiscaal advocaat verbonden aan Jaeger Advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2017-2621>

Datum: 13-11-2017 16:28:19

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij

elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.